

Zaak C-306/20

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

9 juli 2020

Verwijzende rechter:

Administratīvā apgabaltiesa (regionale bestuursrechter, Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

4 juni 2020

Verzoekende partij:

SIA Visma Enterprise

Verwerende partij:

Konkurences padome (mededingingsautoriteit)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep op het gebied van het nationale mededingingsrecht dat door de Letse handelsonderneming SIA Visma Enterprise is ingesteld bij de Administratīvā apgabaltiesa (regionale bestuursrechter, Letland) en strekt tot nietigverklaring van een besluit van de Latvijas Republikas Konkurences padome (mededingingsautoriteit van de Republiek Letland; hierna: „mededingingsautoriteit”) waarbij haar een boete is opgelegd omdat de overeenkomsten van deze onderneming met de distributeurs van haar producten (twee boekhoudprogramma’s) erin voorzagen dat klanten werden voorbehouden aan of gereserveerd voor de betrokken distributeur gedurende een bepaalde periode (tot zes maanden) vóór het sluiten van de koopovereenkomst, met andere woorden, tijdens de periode waarin het verkoopproces liep

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

In de onderhavige zaak, die weliswaar een interne situatie van de lidstaat betreft, maar waarin nationale regels moeten worden toegepast die in wezen overeenkomen met het Unierecht inzake mededinging, verzoekt de verwijzende

rechter het Hof op grond van artikel 267 VWEU om uitlegging van artikel 101, lid 1, VWEU en artikel 2 en artikel 4, onder b), van verordening nr. 330/2010, teneinde te verduidelijken:

- of een overeenkomst tussen een producent en distributeurs uit hoofde waarvan de distributeur die bij de producent een mogelijke transactie met een klant heeft geregistreerd, gedurende zes maanden vanaf die registratie voorrang krijgt om de verkoop aan de betrokken klant af te ronden - tenzij de klant daartegen bezwaar maakt -, moet worden beschouwd als een mededingingsregeling;
- of, en onder welke voorwaarden, op een dergelijke overeenkomst de in het Unierecht vastgestelde vrijstellingen kunnen worden toegepast, zoals die voor systemen van exclusieve distributie;
- welke waarde in dit opzicht kan worden gehecht aan het feit dat i) aan de andere contractpartijen (de distributeurs) geen boete is opgelegd, ii) het marktaandeel van het distributienetwerk niet meer bedraagt dan 30 %, en iii) de klant van de distributeur het recht heeft om bezwaar te maken tegen dat voordeel, alsook aan andere omstandigheden van de onderhavige zaak.

Prejudiciële vragen

- 1) Kan de in de onderhavige zaak aan de orde zijnde overeenkomst tussen een producent en distributeurs (op grond waarvan de distributeur die een mogelijke transactie als eerste heeft geregistreerd, gedurende een periode van zes maanden vanaf die registratie voorrang krijgt om de verkoop aan de betrokken eindgebruiker af te ronden, tenzij laatstgenoemde daartegen bezwaar maakt) volgens een juiste uitlegging van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) worden beschouwd als een overeenkomst tussen ondernemingen die erop is gericht de mededinging te verhinderen, te beperken of te vervalsen in de zin van artikel 101, lid 1, VWEU?
- 2) Bevat de in de onderhavige zaak aan de orde zijnde overeenkomst tussen een producent en distributeurs, wanneer die wordt uitgelegd in overeenstemming met het VWEU, aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat ze niet van het algemene verbod van mededingingsregelingen is vrijgesteld?
- 3) Moet worden aangenomen dat de in de onderhavige zaak aan de orde zijnde overeenkomst tussen een producent en distributeurs, wanneer die wordt uitgelegd in overeenstemming met het VWEU, een uitzondering vormt? Vallen alleen systemen van exclusieve distributie onder de uitzondering op grond waarvan verticale overeenkomsten kunnen worden gesloten die voorzien in een beperking van de actieve verkoop binnen het gebied dat of aan de groep klanten die de leverancier exclusief voor zichzelf heeft gereserveerd of exclusief aan een andere koper heeft toegewezen, wanneer een dergelijke beperking de verkoop door de klanten van de koper niet belemmert en wanneer het marktaandeel van de leverancier (verzoekster) niet hoger is dan 30 %?

4) Kan de in de onderhavige zaak aan de orde zijnde overeenkomst tussen een producent en distributeurs, wanneer die wordt uitgelegd in overeenstemming met het VWEU, reeds een verboden overeenkomst opleveren wegens het onrechtmatige gedrag van één enkele marktdeelnemer? Zijn er in de omstandigheden van de onderhavige zaak, bij uitlegging ervan in overeenstemming met het VWEU, aanwijzingen dat er slechts één enkele marktdeelnemer aan een mededingingsregeling heeft deelgenomen?

5) Zijn er in de omstandigheden van de onderhavige zaak, bij uitlegging ervan in overeenstemming met het VWEU, aanwijzingen dat de mededinging binnen het distributiesysteem is beperkt (verstoord), dat verzoekster een voordeel heeft gekregen, of dat de mededinging ongunstig is beïnvloed?

6) Zijn er in de omstandigheden van de onderhavige zaak, bij uitlegging ervan in overeenstemming met het VWEU, aanwijzingen voor negatieve gevolgen voor de mededinging binnen en/of buiten het distributiesysteem als het marktaandeel van het distributienetwerk niet meer dan 30 % bedraagt (verzoekster is een producent, waardoor de omzet van haar distributeurs ook tot haar marktaandeel behoort) en valt de betrokken overeenkomst onder het verbod van mededingingsregelingen?

7) Moet overeenkomstig artikel 101, lid 3, VWEU en artikel 2 van verordening (EU) nr. 330/2010 van de Commissie van 20 april 2010, gelezen in samenhang met artikel 4, onder b), ervan:

- de vrijstelling worden toegepast op een distributiesysteem waarbij i) de distributeur (handelaar) zelf de mogelijke klant kiest waarmee hij zal samenwerken; ii) de leverancier niet vooraf, op basis van objectieve, welbekende en verifieerbare criteria, een concrete groep klanten heeft aangeduid waaraan elke distributeur zijn diensten verleent; iii) de leverancier op verzoek van de distributeur (handelaar) mogelijke klanten reserveert voor die distributeur; iv) de overige distributeurs niet weten dat er een mogelijke klant is gereserveerd, of daar niet vooraf van op de hoogte zijn gebracht; of waarbij v) het enige criterium op basis waarvan een mogelijke klant wordt voorbehouden en bijgevolg het systeem van exclusieve distributie ten gunste van een bepaalde distributeur wordt opgezet het verzoek van die distributeur is en niet de beslissing van de leverancier; of waarbij vi) de reservering gedurende zes maanden vanaf de registratie van de mogelijke transactie blijft gelden (waarna er geen sprake meer is van exclusieve distributie)?
- worden aangenomen dat de passieve verkoop niet wordt beperkt als de tussen de leverancier en de distributeur gesloten overeenkomst voorziet in de voorwaarde dat de koper (eindgebruiker) bezwaar kan maken tegen een dergelijke reservering, maar die koper daar niet van op de hoogte is gebracht? Kan het gedrag van de koper (eindgebruiker)

de voorwaarden van de overeenkomst tussen de leverancier en de distributeur beïnvloeden (rechtvaardigen)?

Relevante bepalingen van Unierecht

Artikel 101, lid 1, VWEU

Artikel 2 en artikel 4, onder b), van verordening (EU) nr. 330/2010 van de Commissie van 20 april 2010 betreffende de toepassing van artikel 101, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op groepen verticale overeenkomsten en onderling afgestemde gedragingen (PB 2010, L 102, blz. 1)

Rechtspraak van het Hof van Justitie

Arrest van het Hof van 14 maart 2013, Allianz Hungária Biztosító e.a. (C-32/11, EU:C:2013:160), punt 20

Relevante nationale bepalingen

Konkurences likums (mededingingswet) (*Latvijas Vēstnesis*, nr. 151, 23 oktober 2001, zoals gewijzigd) (hierna: „mededingingswet”), artikelen 1, 2 en 11 (de bewoordingen van artikel 11, lid 1, van deze wet komen in wezen overeen met die van artikel 101, lid 1, VWEU).

Ministru kabineta 2008.gada 29.septembra noteikumi Nr. 797 «Noteikumi par atsevišķu vertikālo vienošanos nepakļaušanu Konkurences likuma 11. panta pirmajā daļā noteiktajam vienošanās aizliegumam» (decreet nr. 797 van de ministerraad van 29 september 2008 houdende „bepalingen inzake de vrijstelling van bepaalde verticale overeenkomsten van het verbod van mededingingsregelingen, als gedefinieerd in artikel 11, lid 1, van de mededingingswet”) (*Latvijas Vēstnesis*, nr. 153, 2 oktober 2008) (hierna: „decreet nr. 797”), punt 8.2.1 [de inhoud van dit punt is gelijk aan die van de uitzondering waarin artikel 4, onder b), i), van verordening nr. 330/2010 voorziet]

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster, SIA Visma Enterprise (die is ontstaan uit de fusie van twee bij het bestreden besluit beboete ondernemingen, namelijk SIA FMS Software en SIA FMS), is houdster van de auteursrechten op twee boekhoudprogramma's: *Horizon* en *Horizon Start* (hierna: „producten in kwestie”).
- 2 Verzoekster distribueerde de producten in kwestie zowel zelf als via distributeurs, door met hen standaard samenwerkingsovereenkomsten te sluiten [hierna: „litigieuze overeenkomst(en)"].

- 3 Beding 4.1 van de litigieuze overeenkomst (hierna: „litigieus beding”) bepaalde het volgende (in die overeenkomst wordt verzoekster „leverancier” en de distributeur „partner” genoemd):

„Bij het opstarten van het verkoopproces met een bepaalde eindgebruiker moet de partner de mogelijke transactie in de door de leverancier gecreëerde databank registreren door het in bijlage 1 bij de overeenkomst opgenomen elektronische aanvraagformulier te versturen, samen met alle mogelijke en beschikbare informatie als bedoeld in bijlage 1. Wanneer er mogelijke transacties zijn geregistreerd, krijgt de partner die de verrichting het eerst heeft geregistreerd voorrang om het verkoopproces met de betrokken eindgebruiker af te ronden, tenzij de eindgebruiker daartegen bezwaar maakt. Dit voordeel geldt gedurende zes maanden vanaf de datum waarop de mogelijke transactie is geregistreerd.”

- 4 Bij besluit van 9 december 2013 (hierna: „bestreden besluit”) heeft de mededingingsautoriteit geoordeeld dat het litigieuze beding in strijd was met het verbod waarin artikel 11, lid 1, van de mededingingswet voorziet en dat de litigieuze overeenkomsten dus moesten worden beschouwd als mededingingsregelingen die de mededinging tussen distributeurs beperkten. Bij datzelfde besluit is aan verzoekster een boete van 64 029,23 EUR (45 000 LVL) opgelegd. De mededingingsautoriteit achtte het gepast noch nodig de distributeurs aansprakelijk te stellen als medeplichtigen aan de mededingingsregeling. Ook stelde de mededingingsautoriteit dat de inbreuk meer dan vijf jaar had geduurd en op initiatief van verzoekster was beëindigd.
- 5 Verzoekster heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld bij de verwijzende rechter. Bij vonnis van 8 mei 2015 heeft de verwijzende rechter de vordering van verzoekster tot hoofdelijke oplegging van een boete aan beide ondernemingen (de twee vennootschappen waarvan de fusie tot de oprichting van verzoekster had geleid) gedeeltelijk toegewezen, maar het beroep verworpen voor het overige.
- 6 Op de door beide partijen ingestelde cassatieberoepen heeft de Senāta Administratīvo lietu departaments (hoogste rechterlijke instantie, afdeling bestuursrechtspraak, Letland; hierna: „Senāts”) bij arrest van 16 juni 2017 het vonnis van de verwijzende rechter van 8 mei 2015 vernietigd en de zaak naar hem terugverwezen voor verder onderzoek. Bij vonnis van 13 september 2018 heeft de verwijzende rechter het beroep opnieuw verworpen op grond dat het bestreden besluit wettig en gegrond was. Op het cassatieberoep dat verzoekster vervolgens heeft ingesteld, heeft de Senāts bij arrest van 26 november 2019 ook het vonnis van de verwijzende rechter van 13 september 2018 vernietigd op grond dat de argumenten van verzoekster met betrekking tot de aard en de juridische en economische context van de overeenkomst daarin niet op de juiste wijze, en rekening houdend met de bewijzen voor de daadwerkelijke toepassing ervan, waren beoordeeld.
- 7 Volgens de Senāts had de verwijzende rechter onder andere onterecht geconcludeerd dat het in het litigieuze beding opgenomen voorbehoud „tenzij de

eindgebruiker daartegen bezwaar maakt” niet van belang was. Om de aard, de draagwijdte en de grenzen van de overeenkomst te bepalen, was het volgens hem van belang na te gaan hoe de contractpartijen de overeenkomst hadden willen uitvoeren, met name hoe eventuele bezwaren van klanten zouden worden behandeld en wat de grenzen van het optreden van de verkoper zouden zijn in het licht van het door de klant geuite bezwaar. Zijns inziens was het bovendien niet van belang dat de klant al dan niet op de hoogte was van een dergelijk voorbehoud en van de inhoud van de overeenkomst in het algemeen. Waar het om ging, was hoe de verkopers tijdens het verkoopproces geacht werden te handelen als dergelijke bezwaren werden gemaakt. Daaraan voegde de Senāts bovendien toe dat de inhoud van de overeenkomst moest worden beoordeeld op basis van zowel de bewoordingen ervan als de door beide partijen in de procedure overgelegde bewijzen die de ware aard van de overeenkomst zouden kunnen aantonen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

Bestaan van een inbreuk

- 8 Volgens **de mededingingsautoriteit** vermindert de regeling waarin het litigieuze beding voorziet, - volgens welke de distributeur door de registratie van een mogelijke transactie in een klantenbestand van verzoekster „voorrang krijgt om het verkoopproces af te ronden” en dit voordeel gedurende een bepaalde periode, namelijk zes maanden, geldt, - de mededinging tussen de distributeurs en hun concurrentiedruk op elkaar. Voor zover het slechts mogelijke klanten betreft, kunnen de distributeurs niet met elkaar concurreren om de betrokken producten tegen gunstigere voorwaarden aan te bieden. Door dat voordeel toe te kennen, verdeelt verzoekster de klanten op gecoördineerde wijze tussen de distributeurs, wat de mededinging tussen hen beperkt. Aangezien het litigieuze beding tot doel heeft de mededinging te beperken, vormt de litigieuze overeenkomst volgens de mededingingsautoriteit een beperking naar strekking en is het dus niet nodig de feitelijke toepassing of de gevolgen van het litigieuze beding te onderzoeken. Volgens de mededingingsautoriteit is de vermelding „[...] tenzij de eindgebruiker daartegen bezwaar maakt” in het litigieuze beding niet van belang voor de beoordeling van de bewijsstandaard die op een beperking van de mededinging van toepassing is. Indien deze voorwaarde in aanmerking zou worden genomen bij het bepalen van de in casu vereiste bewijsstandaard, zou de beperking van de mededinging afhangen van de praktische uitvoering van de overeenkomst in het geval van elke individuele distributeur. Welnu, er is sprake van een hardcorebeperking van de mededinging ongeacht het gedrag van de klant.
- 9 **Verzoekster** ontkent dat haar handelingen bedoeld zijn om de mededinging te voorkomen, te beperken of te vervalsen. De litigieuze overeenkomst voorziet niet in een systeem waarbij de registratie van een mogelijke transactie de mededinging onmogelijk maakt of beperkt, aangezien er geen wederzijdse overeenkomst is gesloten volgens welke de distributeurs hun aanbiedingen niet kenbaar zullen maken aan een klant die door een andere distributeur is geregistreerd

(gereserveerd) en verzoekster niet heeft beloofd dat zij geen andere distributeur zal raadplegen met betrekking tot de klant in kwestie. Volgens verzoekster belet de registratie geenszins dat andere distributeurs zakendoen met klanten die al werden geholpen door een van de distributeurs of door haar zelf, zelfs met betrekking tot latere perioden. Het staat de klant dus vrij om zelf een distributeur te kiezen, wat de mogelijkheid van marktverdeling uitsluit. Er zijn geen andere omstandigheden (behalve de litigieuze overeenkomst) waaruit blijkt dat de partijen de gemeenschappelijke doelstelling hebben om de markt wat betreft de klanten onder elkaar te verdelen. Indien een distributeur er niet van in kennis is gesteld dat een andere distributeur een specifieke reservering heeft gemaakt, is er geen sprake van een feitelijke beperking noch wordt hij aangespoord om de klant geen aanbieding te doen. De mededinging tussen de distributeurs wordt bijgevolg geenszins beperkt. De litigieuze overeenkomst voorziet ook niet in een afdwingingsmechanisme of in sancties. Verzoekster voegt daaraan toe dat het Hof van Justitie van de Europese Unie voorwaarden voor marktverdeling weliswaar in het kader van een systeem van selectieve distributie van luxeproducten heeft onderzocht, maar dat de conclusies van het Hof over de rechtmatigheid van de voorwaarden voor marktverdeling van toepassing zijn op alle wettelijk geldige distributiesystemen (selectieve en exclusieve).

Rechtvaardiging van het litigieuze beding (legitiem doel)

- 10 Indien een overeenkomst die de verkoopmogelijkheden van de wederverkoper beperkt, zelfs tot bepaalde klanten, een legitiem doel heeft en evenredig wordt toegepast, kan een dergelijke overeenkomst volgens **verzoekster** niet worden beschouwd als verboden overeenkomstig artikel 11, lid 1, van de mededingingswet. Verzoekster stelt dat het voordeel dat voortvloeit uit het litigieuze beding de distributeurs ertoe aanzette actief deel te nemen aan de distributie van de betrokken producten. De distributeurs dreven met andere woorden actief handel in onderlinge concurrentie. Verzoekster beweert dat zij alle distributeurs gelijkelijk heeft behandeld door aan al haar erkende distributeurs dezelfde verkoopvoorwaarden op te leggen en het beginsel "wie het eerst komt, het eerst maalt" toe te passen. Het litigieuze beding was noodzakelijk wegens de bijzondere kenmerken van de sector en van het betrokken product. Volgens verzoekster gaat het immers om complexe boekhoudsoftware die regelmatig moet worden bijgewerkt en die onder bepaalde omstandigheden moet worden aangepast aan de specifieke behoeften van de betrokken klant. Om ervoor te zorgen dat de klant een kwalitatief hoogwaardig en doeltreffend product krijgt (een kwestie van reputatie van het product), moet verzoekster zowel toezicht houden op het werk van de distributeurs als regelmatig met hen overleggen over de installatie van het product in kwestie en voorstellen voor specifieke oplossingen. Bovendien kon verzoekster dankzij het litigieuze beding als producent haar inkomsten plannen, een mogelijke klantenkring identificeren, beslissen over investeringen in de ontwikkeling van haar product, efficiënt gebruikmaken van de middelen en gelijke samenwerkingsvoorwaarden voor de distributeurs vaststellen, en de klant op verzoek van de distributeur een producentkorting toekennen.

- 11 **De mededingingsautoriteit** stelt dat de litigieuze overeenkomst de mededinging beperkt naar strekking, met name gelet op het feit dat verzoekster geen rationele en economisch redelijke verklaring heeft gegeven waarom het noodzakelijk is om het recht van een distributeur te beperken om zijn diensten aan te bieden aan een klant waarover verzoekster al is geïnformeerd door een andere distributeur, die die klant bijgevolg voor zich heeft gereserveerd. Om de mogelijke klantenkring te identificeren en te beslissen over investeringen in productontwikkeling is het niet noodzakelijk om klanten te reserveren, omdat bijvoorbeeld informatie uit het verleden kan worden gebruikt.

Eventuele vrijstelling van het verbod

- 12 Volgens **verzoekster** is de litigieuze overeenkomst vrijgesteld (uitzondering op het verbod) uit hoofde van punt 8.2.1 van decreet nr. 797.
- 13 **De mededingingsautoriteit** is het daar niet mee eens op grond dat de litigieuze overeenkomst de klanten beperkt aan wie de distributeurs de betrokken producten mogen verkopen. Voorts merkt de mededingingsautoriteit op dat het volgens punt 8.2.1 van decreet nr. 797 in uitzonderlijke gevallen is toegestaan om de actieve verkoop (waarbij distributeurs actief op zoek gaan naar klanten binnen een onbeperkt gebied of in een onbeperkte klantenkring) te beperken, maar niet de passieve verkoop (waarbij een distributeur wordt benaderd door een klant die niet tot het exclusief aan de distributeur toegewezen gebied of klantenbestand behoort). Uitzonderingen zijn alleen mogelijk wanneer er sprake is van een systeem van exclusieve distributie. Deze bepaling mag niet ruim worden uitgelegd om elke situatie te bestrijken waarin tot een „exclusieve overeenkomst” is gekomen, aangezien een product slechts eenmaal aan een bepaalde klant wordt verkocht. Het litigieuze beding brengt volgens de mededingingsautoriteit bijgevolg geen systeem van exclusieve distributie met zich mee. Het litigieuze systeem kan niet als exclusief worden aangemerkt omdat het niet vooraf is gedefinieerd en de exclusiviteit ervan selectief door de distributeurs zelf wordt bepaald. Het is daarom ook niet nodig om de eventuele beperkingen op de passieve verkoop te beoordelen. Een distributeur kan niet worden verhinderd om voor een bepaalde klant te concurreren wanneer die distributeur een betere prijs en dienstverlening kan aanbieden. De in de onderhavige zaak aan de orde zijnde reservering beperkt de mogelijkheid dat de overige distributeurs lagere prijzen en een betere kwaliteit aanbieden en houdt bijgevolg een beperking van de mededinging naar strekking in.

Aantal inbreukmakers

- 14 **Verzoekster** stelt dat om de inbreuk vast te stellen, in het bestreden besluit het aantal bij de inbreuk betrokken inbreukmakers had moeten worden vermeld. Aangezien de distributeurs in het bestreden besluit niet schuldig zijn bevonden aan een inbreuk, is slechts één inbreukmaker aansprakelijk gesteld. Om van een mededingingsregeling te kunnen spreken, had de mededingingsautoriteit twee of

meer inbreukmakers aansprakelijk moeten stellen. De mededingingsautoriteit beschikt niet over een beoordelingsmarge om de aansprakelijkheid voor onrechtmatige gedragingen vast te stellen. Bovendien werd het litigieuze beding niet opgelegd aan de distributeurs, met name gelet op het feit dat zij meer belang hadden bij het beding dan verzoekster.

- 15 **De mededingingsautoriteit** is van mening dat zij gerechtigd was om de distributeurs niet aansprakelijk te stellen voor de mededingingsregeling, aangezien zij niet actief betrokken waren bij het sluiten van de litigieuze overeenkomst en hun onderhandelingspositie ten opzichte van verzoekster verwaarloosbaar was. Volgens haar is het niet noodzakelijk dat alle deelnemers aan een mededingingsregeling aansprakelijk worden gesteld om een inbreuk op artikel 11, lid 1, van de mededingingswet vast te stellen. De mededingingsautoriteit heeft de procedure tegen de distributeurs beëindigd om redenen van opportuniteit, niet omdat hun gedrag niet in strijd zou zijn met deze bepaling.

Bepaling van de relevante markt en van het marktaandeel

- 16 **Verzoekster** stelt dat de mededingingsautoriteit in strijd met de wetgeving, de logica en haar eigen conclusies over de verticale overeenkomsten een gemeenschappelijke markt heeft bepaald waarop zowel verzoekster (als groothandelaar) als haar distributeurs (als kleinhandelaars) actief zijn. Het betreft volgens haar een fundamentele fout bij de bepaling van de relevante productmarkt. De relevante markt is van essentieel belang, in die zin dat de mededingingsautoriteit moest beoordelen of de vrijstellingen waarin decreet nr. 797 voorziet van toepassing waren.
- 17 Volgens **de mededingingsautoriteit** was de bepaling van de relevante markt niet van belang voor de wettigheid van het bestreden besluit, aangezien de aan de orde zijnde mededingingsregeling niet krachtens decreet nr. 797 was vrijgesteld, niet omdat de in dat decreet vastgestelde marktaandeeldrempels waren overschreden, maar omdat de mededingingsregeling de mededinging beperkte naar strekking.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 18 De verwijzende rechter wijst erop dat de overeenkomst die in het hoofdgeding aan de orde is de handel tussen lidstaten niet ongunstig kan beïnvloeden. Aangezien de toepasselijke nationale bepaling, namelijk artikel 11, lid 1, van de mededingingswet, hetzelfde rechtskader vaststelt als artikel 101, lid 1, VWEU, is het echter van essentieel belang te voorkomen dat er in Letland een andere aanpak wordt gevolgd om verticale mededingingsregelingen op te sporen.
- 19 Op basis van de rechtspraak van het Hof, met name het arrest in de zaak Allianz Hungária Biztosító e.a. (C-32/11, EU:C:2013:160, punt 20), besluit de verwijzende rechter dat er een rechtsgrond is om de prejudiciële vragen te stellen teneinde na te gaan of de aard van een overeenkomst als die welke in het

hoofding aan de orde is (die bepaalt dat in het geval van eventuele geregistreerde transacties de distributeur die de transactie het eerst heeft geregistreerd voorrang heeft om de verkoop aan de betrokken eindgebruiker af te ronden, tenzij laatstgenoemde daartegen bezwaar maakt) leidt tot de conclusie dat die overeenkomst objectief gezien tot doel heeft om de mededinging op de markt te verhinderen, te beperken of te vervalsen.

WERKDOCUMENT